

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiārvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Ex quo sensu dicitur naturaliter omnis homo velle bonum. C

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

malum non est. Quamvis eorum quidam etiam hos actus malos esse interdum non improbè affirant. Memorat enim interdum quis malum ut faciat, & querit intelligere verum, ut sciat impugnare. Ecce qualiter soluitur præmissa quæstio ab his qui tradunt omnia esse bona in quantum sunt. Qui vero dicunt voluntates malas peccata esse, & nullo modo bona, breuius respondent, dicentes actum voluntatis non esse de naturalibus : sed vim ipsam & potentiam volendi, quæ semper bonum est, & in omnibus est, etiam in parvulis, in quibus nondum est eius actus.

Quomodo intelligendum sit illud, Et homo etiam qui seruus est peccati, naturaliter vult bonum.

C

Præterea queri solet. Quomodo intelligendum sit quod ait Ambr. exponens illud verbum Apostoli, Non enim quod volo, illud ago, sed quod nolo, illud facio. Dicit enim, quod homo subiectus peccato facit quod non vult, quia naturaliter vult bonum. Sed voluntas hæc semper caret effectu, nisi gratia Dei adiuuet & liberet. Si homo subiectus peccato est, vult quidem malum & operatur, quia seruus est peccati, & eius voluntatem (sicut Tom. 5. supra dixit Aug.) libenter facit, quomodo ergo naturaliter vult bonum ? An est eadem voluntas, id est, idem motus, quo libenter peccato seruit, & quo naturaliter vult bonum ? Si non est eadē voluntas, quæ ergo istarum est, qua cum homo iustificatur, à seruitute peccati liberatur ? Ut n. differimus superius, gratia Dei voluntatem hominis liberat & adiuuat, quæ voluntatem hominis præparat adiuuandā, & adiuuat præparatam. Sed quæ est illa voluntas ? an illa quæ naturaliter vult bonum ? an illa quæ libenter seruit peccato, si tamen duæ sunt voluntates ? Proposita est quæstio profunda, quæ varia à diuersis expositione determinatur. Alii enim duos esse motus: unum quo vult bonum

natu-

Ambr. in

Comment.

ad illud.

Non enim

quod volo,

illud ago: sed

quod odi,

illud facio.

Rom. 7. d.

*In princip.
cap. 25. in
Tom. 3.*

*Hier. ad pri-
mum caput
Ezech. ad
locum.*

*Et scintilla
quasi aspe-
ctus aëris
candens.*

In tom. 5.

*Responso-
secundum
alios.*

naturaliter. Quare naturaliter, & quare naturaliter dicitur? Quia talis fuit motus naturæ humanæ in prima conditione, in qua creati sine vitio sumus, quæ propriè natura dicitur. Fuit enim homo creatus in voluntate rectus. Vnde in lib. de fide ad Petrum scriptum est. Firmissime tene primos homines bonos, & rectos esse creatos cum libero arbitrio, quo possent si vellet propria voluntate peccare: eosq; non necessitate, sed propria voluntate peccasse. Recte ergo dicitur homo naturaliter velle bonum, quia in recta & bona voluntate conditus est. Superior enim scintilla rationis, quæ etiam (vt ait Hier.) in Chain nō potuit extingui, bonum semper vult, & malum semper odit. Alium autem dicunt motum esse quo mens relicta superiorum lege subiicit se peccatis, eisq; oblectatur. Ille motus, vt aiunt, antequam adsit alicui, gratia dominatur & regnat in homine, alterūq; deprimit motum: vterq; tamen ex libero arbitrio est. Veniente autem gratia ille malus motus eliditur, & alter naturaliter bonus liberatur, & adiuuatur vt efficaciter bonum velit. Ante gratiā verò licet naturaliter homo velit bonū, non tamen absolute cōcedi oportet bonam habere voluntatem, sed potius malam. Alii autem dicunt unam esse voluntatem, id est, unū motum, quo naturaliter vult homo bonum, & ex vitio vult homo malum, eoque delectatur: & in quantum vult bonum, naturaliter bonus est, in quantum malum vult, malus est.

AN EX FINE OMNES ACTVS PEN-
sari debeant, vt simpliciter boni vel mali dicantur.

D I S T I N C T . X L .

POst hæc de actibus adiiciendum videtur: Vtrum & ipsi ex fine, sicut voluntas, pensari debeant boni vel mali. Licet enim secundum quosdam, omnes boni sint in quantū naturaliter sunt:

non